

Н. Фурнаджиевъ.

Предъ жътва.

Наширъ, надлъжъ, — додето погледъ стига,
полето вече пѣстро се люлѣй,
надъ него въ зноя пърха чучулига,
и житото назрѣло се жълтѣй.

Ахъ, ето вече жътва приближава
и отъ Балкана съ пѣсни на уста,
съсь свирки, съсь игри и бодра врява
жътваркитѣ ще слѣзатъ на ята.

Ще гръмне равнината въ пѣсень нова,
отъ ранна утринъ чакъ до тъмнина,
въ нощта ще свѣтятъ лумнали огньове,
ще бждатъ пълни съ трудъ и пѣсни дни.

Растете и жълтѣйте, родни ниви, —
жътваркитѣ азъ чакамъ всѣки день,
съсь пѣснитѣ имъ вечеръ ще заспивамъ,
и съ тѣхъ ще се събуждамъ възродень.

